

POSTANOWIENIE

Dnia 14 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jolanta Frańczak

w sprawie z odwołania G. M., M. M., B. O., M. P., T. Spółki z o.o. w K. i K. M.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w Z.
z udziałem zainteresowanego J. D.

o ustalenie nieistnienia obowiązku ubezpieczenia społecznego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 14 września 2022 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Poznaniu
z dnia 26 maja 2021 r., sygn. akt III AUa 842/19,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od organu rentowego na rzecz T. Spółki z o.o. w K.
kwotę 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego,**
- 3. zasądza od organu rentowego na rzecz G. M., M. M., B. O.,
M. P., K. M. kwoty po 240 zł (dwieście czterdzieści) tytułem
zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w Poznaniu wyrokiem z dnia 26 maja 2021 r. oddalił
apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. od wyroku Sądu
Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 31 maja 2019 r., którym: I. zmieniono
zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 24 kwietnia 2017 r. w ten sposób, że
ustalono, iż ubezpieczona B. O. z tytułu wykonywania usług na rzecz płatnika

składek T. Spółka z o.o. w K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako zleceniobiorca w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.; II. zmieniono zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 24 kwietnia 2017 r. w ten sposób, że ustalono, iż ubezpieczona M. P. z tytułu wykonywania usług na rzecz płatnika składek T. Spółka z o.o. w K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako zleceniobiorca w okresie od dnia 1 czerwca 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.; III. zmieniono zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 24 kwietnia 2017 r. w ten sposób, że ustalono, iż ubezpieczony G. M. z tytułu wykonywania usług na rzecz płatnika składek T. Spółka z o.o. w K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako zleceniobiorca w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.; IV. zmieniono zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 24 kwietnia 2017 r. w ten sposób, że ustalono, iż ubezpieczony K. M. z tytułu wykonywania usług na rzecz płatnika składek T. Spółka z o.o. w K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako zleceniobiorca w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 lipca 2014 r.; V zmieniono zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 24 kwietnia 2017 r. w ten sposób, że ustalono, iż ubezpieczony M. M. z tytułu wykonywania usług na rzecz płatnika składek T. Spółka z o.o. w K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako zleceniobiorca w okresie od dnia 21 lutego 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.; VI .zmieniono zaskarżoną decyzję organu rentowego z dnia 24 kwietnia 2017 r. w ten sposób, że ustalono, iż ubezpieczony J. D. z tytułu wykonywania usług na rzecz płatnika składek T. Spółka z o.o. w K. nie podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym i wypadkowemu jako zleceniobiorca w okresie od dnia 1 stycznia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r.

W sprawie przedmiotem sporu było ustalenie, czy osoby wymienione w decyzjach organu rentowego z uwagi na wykonywanie czynności na podstawie umów o świadczenie usług podlegają w spornych okresach ubezpieczeniom społecznym jako zleceniobiorcy, czy też jako osoby prowadzące działalność gospodarczą.

Sąd Okręgowy ustalił, że płatnik składek – T. Spółka z o.o. z siedzibą w K., wykonuje działalność gospodarczą, której przeważającym przedmiotem jest chów i hodowla bydła mlecznego. W spornych okresach płatnik składek współpracował z osobami, które miały założoną działalność gospodarczą, między innymi w zakresie chowu i hodowli zwierząt gospodarskich. Współpraca z przedsiębiorcami odbywała się na podstawie ustnych umów cywilnoprawnych. Przedsiębiorcy samodzielnie we własnym zakresie organizowali sobie pracę. Płatnik składek nie kontrolował godzin rozpoczęcia i zakończenia pracy przez usługodawców, nie sprawował nad nimi nadzoru, nie wydawał bieżących instrukcji czy poleceń. Godziny rozpoczęcia i zakończenia pracy związane były z jednej strony z potrzebami i preferencjami prywatnymi, rodzinnymi ubezpieczonych, z drugiej - związane były z organizacją i technologią wykonywanej pracy. Ubezpieczeni nie znajdowali się pod nadzorem płatnika składek. Żaden z przedstawicieli T. nie dokonywał odbioru pracy ubezpieczonych ani nie koordynował na bieżąco ich pracy. Wynagrodzenie było obliczane na podstawie stawki godzinowej i wynikało z liczby przepracowanych godzin. Rozliczenia dokonywano na podstawie rachunków lub faktur składanych przez przedsiębiorców raz w miesiącu. Część ubezpieczonych w ramach prowadzonej działalności świadczyła usługi tylko na rzecz płatnika składek, a część również na rzecz innych podmiotów. Usługi wykonywane przez ubezpieczonych obejmowały czynności związane z uprawą gruntów dojeniem krów, obsługą maszyn gospodarczych, kamienieniem, oporządzaniem lub inseminacją bydła. Taki zakres czynności zgodny jest z przedmiotem działalności gospodarczej zgłoszonym w ewidencji przez ubezpieczonych. W konkluzji Sąd Okręgowy uznał, że ubezpieczeni prowadzili działalność gospodarczą o profilu zgodnym z przedmiotem wykonywanych umów. Sąd Apelacyjny uznał za własne ustalenia poczynione przez Sąd pierwszej instancji i w pełni podzielił dokonaną na ich podstawie ocenę prawną. Uznał, że ubezpieczeni zawarli sporne umowy jako przedsiębiorcy, działający w ramach prowadzonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej i z tego względu podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (obecnie jednolity tekst: Dz.U. z 2022 r., poz. 1009 ze zm.; dalej ustawa systemowa), a nie jako

zleceniobiorcy w oparciu o art. 6 ust. 1 pkt 4 tej ustawy. W uzasadnieniu Sąd Apelacyjny nawiązał również do wyroku Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2020 r., II UK 367/18 (OSNP 2021 r. nr 9, poz. 103), zapadłego w sprawie z odwołania tego samego płatnika składek.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego organ rentowy zaskarżył skargą kasacyjną w całości, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego: 1) art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1 w związku z art. 13 ustawy systemowej, przez uznanie, że ubezpieczeni byli objęci ubezpieczeniami społecznym z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej w okresach wskazanych w zaskarżonych decyzjach, nie zaś jako osoby wykonujące pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy dotyczące zlecenia; 2) art. 8 ust 1 pkt 6 ustawy systemowej w związku z art. 2 i art. 4 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz.U. z 2017 r., poz. 2168 ze zm.), przez przyjęcie, że czynności i działania podejmowane przez ubezpieczonych odpowiadają cechom warunkującym uznanie za prowadzenie działalności gospodarczej, mimo że praca była wykonywana w sposób charakterystyczny dla umów o świadczenie usług (praca najemna), w szczególności mając na uwadze, że działalność ubezpieczonych nie miała cech wyodrębnienia - zdefiniowania organizacyjnego, a swoje usługi osoby te świadczyły w ramach struktury organizacyjnej przedsiębiorstwa zleceniodawcy (działalność ubezpieczanych wpisywała się w strukturę organizacyjną przedsiębiorstwa płatnika) i brak jest także innych cech działalności gospodarczej.

Skarżący zarzucił także obrazę przepisów prawa procesowego, mającą wpływ na wynik sprawy - art. 382 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c., art. 316 k.p.c. i art. 244 § 1 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c. w związku art. 233 k.p.c. oraz art. 91 ust 5 i art. 83 ust. 1 i ust. 7 ustawy systemowej, przez nieprzeprowadzenie oceny całego materiału dowodowego, w szczególności materiałów zgromadzonych w trakcie postępowania kontrolnego, pomimo zgłoszonego zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. w zakresie organizacji przedsiębiorstwa poszczególnych ubezpieczonych i wykonywania przez nich czynności pracy najemnej w strukturze przedsiębiorstwa płatnika składek.

Skarżący w oparciu o powyższe zarzuty wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i orzeczenie, co do istoty sprawy przez oddalenie odwołań.

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na oczywistą jej zasadność, która wyraża się w tym, że Sąd Apelacyjny w sposób oczywisty naruszył wskazane w podstawach skargi przepisy postępowania – art. 382 k.p.c. w związku z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 316 k.p.c. W sprawie postępowanie dowodowe nie było uzupełniane przed Sądem Apelacyjnym, ale Sąd ten wydając zaskarżony wyrok pominął część dowodów zgromadzonych w sprawie (akta kontroli wraz z wyjaśnieniami osób świadczących pracę najemną na rzecz płatnika). Ponadto wyrok w sposób oczywisty narusza przepisy prawa materialnego, a mianowicie - art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 12 ust. 1, art. 11 ust. 2 i art. 13 pkt 4 ustawy systemowej, w związku art. 2 w związku z art. 4 ust. 1 i art. 6 ustawy z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej, przez uznanie, że umowy o świadczenie usług zawarte pomiędzy płatnikiem a ubezpieczonymi były wykonywane w ramach działalności gospodarczej ubezpieczonych.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną płatnik składek oraz ubezpieczeni G. M., M. P., B. O., M. M. i K. M. wnieśli o odmowę przyjęcia skargi do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania wywołanych skargą kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości prawne lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3), lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (pkt 4).

W orzecznictwie utrwalony jest pogląd, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem zwykłej trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej

instancji kończącego postępowanie w sprawie. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje wyłącznie z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. Dlatego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Spełnienie tego wymogu polega na przedstawieniu odpowiedniego, wyodrębnionego wywodu prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadni, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca celowo wyodrębnił w oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem (§ 2). Są to dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odesłanie do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołał się na oczywistą zasadność skargi (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania.

Ustosunkowując się do przywołanej przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej należy stwierdzić, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego przesłanka ta wynika zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami

interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20, poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100, czy wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Przy czym podkreślić trzeba, że w judykaturze przyjmuje się, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133). Skarżący musi więc wykazać, że następstwa wytkniętej w skardze wadliwości postępowania i orzekania były tego rodzaju (bądź skali), że kształtowały one lub współkształtowały treść kwestionowanego w sprawie orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 10 lutego 1997 r., I CKN 57/96, OSNC 1997 nr 6-7, poz. 82; z dnia 24 października 2006 r., II PK 38/06, LEX nr 950620 oraz wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 17 marca 2006 r., I CSK 63/05, LEX nr 179971; z dnia 5 grudnia 2007 r., II PK 103/07, LEX nr 863973; z dnia 16 czerwca 2011 r., III UK 213/10, LEX nr 950436) oraz wskazać konkretne, naruszone przez sąd przepisy i przytoczyć odpowiednie argumenty wyjaśniające, dlaczego te przepisy zostały, jego zdaniem, w tak ewidentny sposób naruszone. A zatem, skoro uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania odwołujące się do przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., powinno koncentrować się na wykazaniu „oczywistości” zasadności skargi, to nie może sprowadzać się do odwołania się do uzasadnienia podstaw kasacyjnych bądź też do ich powtórzenia choćby nawet w zmodyfikowanej formie, ani być sformułowane w sposób, który

wymagałby oceny ich zasadności (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, LEX nr 2500419).

Oceniany w tym kontekście wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia wyżej określonych kryteriów. Sposób motywowania przez skarżącego oczywistej zasadności skargi kasacyjnej sprowadza się bowiem do polemiki z poczynionymi przez Sąd Apelacyjny ustaleniami faktycznymi. Tymczasem w myśl art. 398³ § 3 k.p.c. oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c., podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalania faktów lub oceny dowodów, zaś Sąd Najwyższy związany jest ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia.

Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku w sposób wyczerpujący odniósł się do ustalonych w postępowaniu okoliczności uzasadniających przyjęcie, że ubezpieczeni zawarli analizowane umowy jako przedsiębiorcy działający w ramach prowadzonej przez siebie pozarolniczej działalności gospodarczej i że z tego względu podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnym i rentowym. Podkreślił, że zakres czynności ubezpieczonych zgodny był z przedmiotem działalności zgłoszonym przez nich w ewidencji, organizacja pracy następowała samodzielnie przez osoby świadczące usługi w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej we własnym zakresie, a czas świadczonych usług zależał jedynie od obiektywnych, zewnętrznych czynników tj. pogoda, cykl biologiczny zwierząt.

Odnosząc się do powoływanej przez skarżącego oczywistej zasadności skargi z uwagi na rażące naruszenie wskazanych przepisów prawa materialnego, zauważyć także należy, że w analogicznej sprawie dotyczącej tego samego płatnika składek w wyroku z dnia 3 września 2020 r., II UK 367/18, Sąd Najwyższy przypomniał, iż w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, że w sytuacji, gdy umowa zlecenia (o świadczenie usług) wykonywana jest w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, tytułem objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi jest wyłącznie działalność gospodarcza. Wprawdzie ustawa systemowa uznaje za odrębne tytuły (podstawy) podlegania ubezpieczeniom społecznym wykonywanie pracy na podstawie umowy zlecenia (art. 6 ust. 1 pkt 4) oraz w ramach pozarolniczej działalności gospodarczej (art. 6 ust. 1 pkt 5), ale nie

stanowi tytułu do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych umowa agencyjna, zlecenia lub inna oświadczenie usług, która wykonywana jest w ramach prowadzonej działalności gospodarczej. Sąd Najwyższy uznał bowiem, że umowa zlecenia (umowa o świadczenie usług), zawarta przez osobę prowadzącą pozarolniczą działalność gospodarczą, nie stanowi odrębnej podstawy (tytułu) podlegania ubezpieczeniom społecznym z umowy zlecenia, jeżeli przedmiot tej umowy jest taki sam jak przedmiot prowadzonej działalności, co oznacza, że osoba ta podlega ubezpieczeniom tylko z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 czerwca 2009 r., III UK 24/09, LEX nr 518053). Samo stwierdzenie, że umowa cywilnoprawna wykonywana jest w imieniu i na rzecz dającego zlecenie nie uprawnia do wniosku, iż nie może być ona zawarta w ramach prowadzonej przez zleceniobiorcę działalności gospodarczej (podobny pogląd został wyrażony w wyrokach Sądu Najwyższego: z dnia 18 grudnia 2014 r., II UK 90/14, LEX nr 1809887; z dnia 14 grudnia 2010 r., I UK 209/10, LEX nr 738525; z dnia 11 sierpnia 2009 r., I UK 209/10, LEX nr 533671). Zgodnie z ustaleniami faktycznymi w sprawie ubezpieczeń w ramach zawartych umów wykonywali te same czynności, które stanowią przedmiot zarejestrowanej przez nich działalności gospodarczej. Właściwości cechujące działalność gospodarczą, które powinny występować łącznie, to działanie stałe, nieamatorskie, nieokazjonalne, z elementami organizacji, planowania i zawodowości rozumianej jako fachowość, znajomość rzeczy oraz specjalizacja (zob. B. Gudowska i J. Strusińska-Żukowska [red.]: Ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych. Komentarz, Warszawa 2011, s. 106-107). O działalności gospodarczej można zatem mówić, jeżeli są spełnione kumulatywnie wszystkie przesłanki, tj. zarobkowy charakter prowadzonej działalności, jej zorganizowany charakter i ciągłość jej wykonywania (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 kwietnia 2017 r., II UK 98/16, LEX nr 2307127 czy z dnia 13 września 2016 r., I UK 455/15, LEX nr 2122404 i powołane tam orzeczenia). Również zastrzeżenie w umowie o świadczeniu usług „wyłącznie” dla kontrahenta - w ramach autonomii woli stron umowy (art. 353¹ k.c.) - nie odbiera im atrybutu świadczeń w ramach prowadzonej działalności gospodarczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 16 lutego 2016 r., I UK 77/15, LEX nr 200382). Sąd Apelacyjny w swoich rozważaniach uwzględnił powyższe

stanowisko orzecznictwa i dokonał szerokich rozważań w tym zakresie. Skarżący w istocie kwestionuje więc dokonaną przez Sąd ocenę dowodów i wynikające z niej ustalenia faktyczne, co zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. uchyla się spod kontroli kasacyjnej i w żadnej mierze nie świadczy o tym, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, orzekając o kosztach postępowania kasacyjnego stosownie do 98 § 1 k.p.c. w związku z art. 398²¹ k.p.c.

[as]